

Biroul de Informații
Bp 747 27.01.2014

86 /LPSB
20012014

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă de modificare și completare a unor dispoziții legale în materia stării civile și a prelucrării datelor cu caracter personal*, inițiată de doamna deputat Alina Gorghiu – PNL și alți 14 deputați PNL (Bp 747/2013).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect completarea *Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare*, și a *Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu prevederi care să permită oricărei persoane fizice sau juridice, în considerarea calității de reclamantă într-o cauză judiciară, ca direct sau prin reprezentant să obțină date cu caracter personal cu privire la persoana chemată în judecată. Propunerea se fundamentează pe prevederile art.194 lit. a) din *Codul de procedură civilă*, potrivit cărora:

“Cererea de chemare în judecată va cuprinde:

a) numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoane juridice, denumirea și sediul lor. De asemenea, cererea va cuprinde și codul numeric personal sau, după caz, codul unic de înregistrare ori codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice și

contul bancar ale reclamantului, precum și ale pârâtului, dacă părțile posedă sau li s-au atribuit aceste elemente de identificare potrivit legii, în măsura în care acestea sunt cunoscute de reclamant. Dispozițiile art. 148 alin.(1) teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;”

Inițiatorii susțin că, impunând prin lege obligația în sarcina reclamantului de a indica în cuprinsul cererii de chemare în judecată codul numeric personal al părții adverse sub sancțiunea anulării cererii, fără a îi permite și obținerea acestor date, reprezintă o împiedicare a reclamantului de valorificare a drepturilor și intereselor sale legitime și o încălcare a liberului acces la justiție.

II. Observații

1. Considerăm că argumentele pe care se fundamentează propunerea legislativă vizează aplicarea legii, iar nu insuficienta ei reglementare. Incidentele rezultate din eventuala aplicare greșită a legii pot face obiectul unor remedii administrative, fără a justifica în sine intervenții legislative.

Sub acest aspect, semnalăm faptul că legiuitorul, în redactarea art.194 lit. a) din *Codul de procedură civilă* (CPC) a manifestat prudența necesară pentru ca, pe de o parte să asigure un conținut complet cererii de chemare în judecată care să permită identificarea completă a părților și ulterior punerea în executare a măsurilor dispuse iar, pe de altă parte, pentru a permite exercitarea acțiunii civile și în acele cazuri în care unele dintre datele de identificare nu sunt cunoscute de reclamant. Sub acest al doilea aspect, subliniem în primul rând precizarea expresă: *“în măsura în care acestea [elementele de identificare, n.n.] sunt cunoscute de reclamant”*¹.

În cazul în care datele nu sunt accesibile reclamantului potrivit legii, opinăm că nu poate fi aplicată sancțiunea anulării cererii, neaflându-se în ipoteza unei culpe procesuale a părții. Pe de altă parte, tocmai pentru a acoperi situațiile în care reclamantul nu deține în mod egal datele de identificare ale părții adverse, legea prevede [în art.154 alin.(8) CPC] că, *“în scopul obținerii datelor și informațiilor necesare realizării procedurii*

¹ spre exemplu, situația în care CNP al pârâtului este menționat în cuprinsul contractului a cărui anulare, reziliere sau executare se cere.

*de comunicare a citațiilor, a altor acte de procedură, precum și îndeplinirii oricărei atribuții proprii activității de judecată, instanțele au drept de acces direct la bazele de date electronice sau la alte sisteme de informare deținute de autorități și instituțiile publice. Acestea au obligația de a lua măsurile necesare în vederea asigurării accesului direct al instanțelor la bazele de date electronice și sistemele de informare deținute.”. Această prevedere este în concordanță cu prevederile art. 5 alin.(2) lit. d) și e) din *Legea nr. 677/2001*, potrivit căreia prelucrarea datelor este posibilă fără consimțământul persoanei vizate “când prelucrarea este necesară în vederea aducerii la îndeplinire a unor măsuri [...] care vizează exercitarea prerogativelor de autoritate publică cu care este investit operatorul sau terțul căruiia îi sunt dezvăluite datele (lit. d)) și “când prelucrarea este necesară în vederea realizării unui interes legitim al operatorului sau al terțului căruiia îi sunt dezvăluite datele, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate.”.*

Apreciem că, pe de o parte, pentru scopurile specifice rezultate din desfășurarea procesului judiciar, legea este suficientă și permite obținerea datelor chiar de instanța de judecată. Pe de altă parte, soluția propusă de inițiatori propune o “relaxare” a condițiilor de furnizare a unor date cu caracter personal – a celor cu funcție de identificare – care anulează o parte dintre garanțiile conferite de *Legea nr. 677/2001*. Astfel, potrivit propunerii, orice persoană, formulând o cerere introductivă în instanță, ar dobândi vocația de a obține, personal sau prin reprezentant, astfel de date cu privire la persoana care ar figura ca pârâtă.

2. Considerăm că același ar fi efectul și în cazul propunerii de completare a *Legii nr.119/1996* în modalitatea cuprinsă în proiect, care ar permite oricărei persoane fizice sau juridice – care ar putea dobândi calitatea de “parte” potrivit alin.(4) al art.69 propus a fi introdus – să obțină extrase de pe actele de stare civilă ale unei persoane cu care se află în litigiu. Or, în prezent, art.69 alin.(1) prevede posibilitatea eliberării unor astfel de copii, numai “la cererea scrisă a Inspectoratului Național pentru Evidența Persoanelor, a serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, a instanțelor judecătorești, a parchetelor sau a poliției”. Aceste extrase se pot transmite numai „pentru uz oficial”. De asemenea, „pentru motive temeinice, la cererea serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor, a oficiilor de stare civilă din cadrul primăriilor

unităților administrativ-teritoriale unde nu funcționează serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor, a unităților din sistemul de ordine și siguranță publică din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, a instituțiilor responsabile cu asistența socială și protecția drepturilor copilului, precum și a notarilor publici, se eliberează gratuit extrase pentru uz oficial de pe actele de stare civilă aflate în arhiva proprie.”.

Rezultă, așadar, că *de lege lata*, se pot transmite copii pentru uzul instanțelor de judecată, însă la solicitarea acestora. Eliberarea extraselor de acte de stare civilă oricărei persoane care, prin simpla calitate de parte într-un proces (a vedea alin. (4) al art.69), ar dobândi dreptul de a primi copii de pe actele de stare civilă cu privire la oricare dintre celelalte părți, ar constitui, în opinia noastră, o încălcare a dreptului la viață familială și privată și ar face inutile celelalte garanții legale ce ocrotesc acest drept fundamental.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere argumentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor-Viorel PONTA

**DOMNULUI SENATOR GEORGE – CRIN LAURENȚIU ANTONESCU
PREȘEDINTELE SENATULUI**